

Στις άλλες σελίδες:

- ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- ΙΣΠΑΝΙΑ
- ΤΣΕ ΓΚΟΥΕΒΑΡΑ
- ΕΥΡΩΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Τις αναπληρωματικές εκλογές για τη θέση της βουλής που κενώθηκε από την άνοδο του κ. Κυπριανού στην Προεδρία της Δημοκρατίας κέρδισε ο υποψήφιος του ΔΗΚΟ κ. Γ. Λαδάς με ποσοστό ψηφοφόρων 64.2%. Ο υποψήφιος του ΔΗΣΥ κ. Γ. Μάτσης πήρε το υπόλοιπο 35.8%. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι μεγάλος αριθμός ψηφοφόρων, 32%, δεν ψήφισαν καθόλου.

Τα πιά πάνω ποσοστά πρέπει ασφαλώς να τροποποιηθούν κάπως σε μία εκτίμηση της πραγματικής δύναμης των δυο παρατάξεων που αναμετρήθηκαν στις εκλογές. Μεγάλο μέρος της αποχής οφείλεται στο γεγονός ότι η θεβαιότητα της εκλογής του κ. Λαδά μείωνε το κίνητρο για την ψήφισή του, ενώ αντίθετα για τον ΔΗΣΥ οι εκλογές ά-

ται γύρω στο 30%. Ένα τέτοιο αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί άποτυχία για τα συνεργαζόμενα κόμματα. Ο βασικός στόχος της συνεργασίας, η απομόνωση του ΔΗΣΥ δεν έχει επιτευχθεί.

Τι δεν έχει πάει σωστά; Γιατί ο ΔΗΣΥ με μία εξαλλη αντικομμουνιστική συνθηματολογία κατάφερε όχι μόνο να συγκεντρώσει αλλά και να κω-

τρεψαν στον Συναγερμό να δημιουργήσει και να κερδίσει τις λιγότερο συνειδητοποιημένες μάζες.

Φυσικά η μάχη δεν έχει ακόμα κριθεί. Ο Συναγερμός χρειάζεται ακόμα αρκετό χρόνο ώστε να μπορέσει να αντεδράσει την ισχύ του σε βαθμό που να καταλάβει την εξουσία. Αυτό το διάστημα πρέπει να χρησιμοποιηθεί από την αρι-

στον αγώνα.

- Δημιουργία λαϊκής, πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο για συμμετοχή όλου του λαού στην άμυνα και αποτελεσματική αντιμετώπιση του φασισμού.
- Προώθηση ενός κοινού αντιιμπεριαλιστικού μετώπου με τους Τσερκοκυπρίους.
- Απόρριψη κάθε διπλωματικής πρωτοβουλίας που τείνει να εμπλέξει

το Κυπριακό μέσα στα Νατοϊκά πλαίσια.

Μία τέτοια τοποθέτηση θα θέσει τον καθένα μπροστά στις εθύνες του. Η δημιουργία του ΔΗΣΥ δεν θα μπορεί να αλωνίζει χωρίς σοβαρή αντιμετώπιση και η άνοδος της επιρροής του θα σταματήσει. Η απόφαση της ΕΔΕΚ να προτείνει πρόγραμμα για συζήτηση πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία της νέας πορείας. Τα αποτελέσματα της 16ης του Οχτώβρη κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για την αριστερά.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ ΑΚΕΛ - ΔΗ.ΣΥ.

Ο «Δημοκρατικός Συναγερμός» στήριξε την προεκλογική του εκστρατεία στον αντικομμουνισμό με κύριο στόχο το ΑΚΕΛ. Βέβαια η κομμουνιστοφοβία είναι μια παλιά μέθοδος που χρησιμοποιεί η δεξιά για να δημιουργήσει συνθήκες πόλωσης και να προετοιμάσει το έδαφος και την επιχειρηματολογία για ένα καινούριο κτύπημα. Τι κρύβεται όμως πίσω από την νέα μεθοδευμένη εκστρατεία της δεξιάς ιδιαίτερα αυτή την περίοδο;

Η Σ.Ε. άμεσως με τον θάνατο του Προέδρου Μακαρίου είχε γράψει ότι ο θάνατος του Μακαρίου απελευθέρωσε κατά κάποιο τρόπο τις κοινωνικές αντιθέσεις που υπόβασκαν και ότι ανεξάρτητα με τις προθέσεις ή τις προσδοκίες της αριστεράς ή δεξιάς θα προσαρμόσει να επιβάλει μια πλήρη πολιτική κυριαρχία πάνω στον Κυπριακό λαό με κάθε τρόπο.

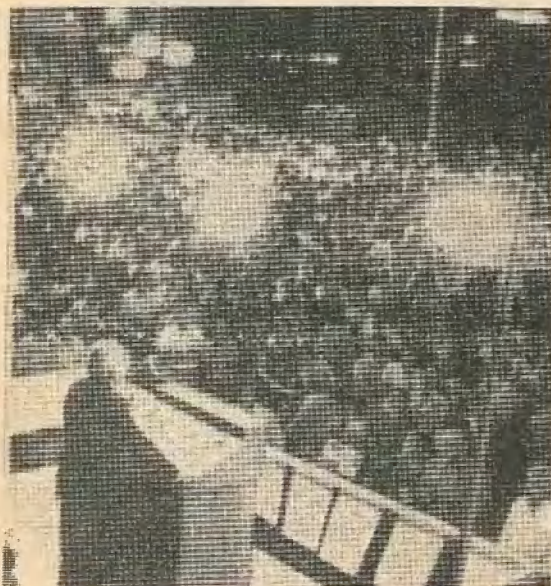
Είχαμε πει ακόμα ότι η κατάσταση θα γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη, όσο τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο λαός και η εργατική τάξη παραμένουν αλυτα, όσο το αδιέξοδο και η κενή συνθηματολογία πάνω στο πρόβλημα της κατοχής θα συνεχίζεται, και όσο η δεξιά θα εξακολουθεί να αποτελεί την υπαλλακτική γραμμή για τις μάζες, ιδιαίτερα των μεσαίων στρωμάτων, που τα προβλήματά τους δεν βρίσκουν λύση μέσα στα πλαίσια της υφιστάμενης πολιτι-

κής και των προσπαθειών για μία κατασκευασμένη ενότητα.

Η δεξιά γνωρίζει πάρα πολύ καλά πως καμιά κυβέρνηση στηριγμένη στους συμβιβασμούς που φέρνει μια κατασκευασμένη ενότητα και που φυσολογικά είναι αδύναμη να θέσει τις κύριες δομές του συστήματος, φορτίζεται με όλες τις αποτυχίες, που αντανακλούν και στους επαινοί, για τις οποίες η ίδια ή οικονομική ολιγαρχία είναι υπεύθυνη παραμένει όμως ουσιαστικά αδιάφορη, αφού δεν είναι κι ο τυπικός φορέας της πολιτικής εξουσίας.

Όπως είχαμε προβλέψει, ο «Δημ. Συναγερμός» εγκατέλειψε σχεδόν εξ ολοκλήρου την συνθηματολογία της άμεσης και πλήρους παράδοσης και εμφανίζεται τώρα, στην διαμάχη του με το ΑΚΕΛ, με μία σχετικά αγωνιστική συνθηματολογία στην

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΣΤΗΝ 2η ΣΕΛΙΔΑ

Από τις προεκλογικές συγκεντρώσεις του «Δημοκρατικού Κόμματος» και του «Δημοκρατικού Συναγερμού» στη Λευκωσία.

ποτελούσαν βασικό τέντ στον αγώνα του για πλήρη κατάληψη της εξουσίας. Έτσι το 36% του Συναγερμού είναι αρκετά διογκωμένο.

Παρ' όλα αυτά η πικρή αλήθεια παραμένει πως η εκλογική δύναμη του Συναγερμού έχει αυξηθεί σημαντικά. Σε μία αναπληρωματική εκλογή πρέπει να θεωρείται φυσιολογικό ποσοστό αποχής ένα 15-20%. Αν θεωρήσουμε πως η επί πλέον αποχή είναι έντελως ξένη προς τον Συναγερμό, μία υπόθεση έντελως λογική, το εκλογικό ποσοστό του κ. Μάτση βρίσκε-

ξήσει την εκλογική του δύναμη: Η δική μας άποψη είναι πως το γεγονός οφείλεται, σχεδόν αποκλειστικά, στη μορφή της συνεργασίας των τριών κομμάτων. Η έλλειψη προγράμματος συνεργασίας σημειώνει στην οδία πως η αριστερά, ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ αναλαμβάνει την εθύννη για την εκάστοτε πολιτική της Βουλής που καθορίζεται από την δεξιά της πλειοψηφία. Η άποτυχία του ΔΗΚΟ να προσφέρει μια πειστική αγωνιστική πορεία και η έλλειψη προσφοράς εναλλακτικής λύσης από την αριστερά επέ-

στερά για αντιστροφή της πορείας. Ο τρόπος για να γίνει κάτι τέτοιο κατορθωτό είναι η κοινή προώθηση ενός προγράμματος που να δίνει σαφείς απαντήσεις στα προβλήματα του λαού και κύρια στον προβληματισμό για τον αγώνα για την απελευθέρωση. Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να συμπεριλαμβάνει:

- Εθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών μονοπωλίων για να γίνει δυνατή η σχεδιοποίηση της οικονομίας και η στράτευση των πόρων

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΣΕ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΝΑΒΡΑΣΜΟ

Σημαντική μετατόπιση μαζών προς τ' αριστερά

Η προεκλογική εκστρατεία στην Ελλάδα συνεχίζεται με αρκετά έντονο ρυθμό. Η διάσπαση των αριστερών κομμάτων καθιστά την εκλογική επιτυχία του Καραμανλή σχεδόν βέβαιη. Παρ' όλα αυτά, είναι έξι ίσου βέβαιο πως μια σημαντική μετατόπιση μαζών προς τ' αριστερά έχει γίνει.

Οι ενδείξεις για μια τέτοια μετατόπιση είναι πολλές. Το κοινωνικό και πολιτικό της υπόβαθρο είναι τα πολύπλοκα εσωτερικά προβλήματα του ελληνικού καπιταλισμού

την αντιμετώπιση του πληθωρισμού και άλλων οικονομικών προβλημάτων.

Η δυσανεξία των μαζών αντανακλάται σε πολλά επίπεδα: στο ρεύμα υποστήριξης προς το ΠΑΣΟΚ, που έχει σήμερα το πιο ριζοσπαστικό κοινωνικό πρόγραμμα, στην ανάγκη που θρήνησε η Νέα Δημοκρατία να δηλώσει πρόσφατα δια του κ. Αδερφοπούλου η Ν.Δ. είναι στα κοινωνικά θέματα τοποθετημένη «κεντροαριστερά»!! ενώ στα εθνικά θέματα είναι «τοποθετημένη δεξιά» (!!) αλλά και στις καθημερινές μαχητικές απεργίες των εργαζομένων σε διάφορους τομείς της οικονομίας.

Οι προεκλογικές σφυγμομετρήσεις δείχνουν πως η Ν.Δ. θα είναι πάλι το κόμμα με τις πιο πολλές ψήφους και κατά πάσα πιθανότητα θα σχηματίσει κυβέρνηση, παρ' όλο που οι έδρες που θα πάρει θα είναι συγκριτικά μειωμένες. Δεν αποκλείεται, όμως, να μη καταφέρει να συγκεντρώσει την πλειοψηφία των εδρών της Βουλής.

Αντιμετωπίζοντας ένα τέτοιο ενδεχόμενο ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ κ. Παπαντρίου δήλωσε πως μετεκλογικά είναι διατεθειμένος να ποδοί σε συνεργασία με τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης για να αποκλειστεί η δυνατότητα μιας δεξιάς κυβέρνησης. Σημειώνεται όμως από όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης να δεσμευτούν προεκλογικά στη θέση που ποσθθενται να στηρίξουν δεξιά κυβέρνηση.

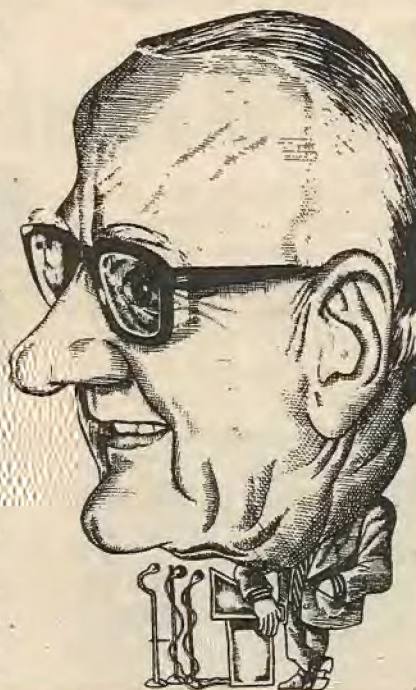
Είναι δέον να σημειωθεί ότι οι δυνατότητες της κοινοτικής δεν επέτρεψαν να συμφωνηθούν προεκλογικά για να αποτελέσουν

μια υπαλλαχτική πορεία στην διακυβέρνηση της δεξιάς, ενώ διακηρύσσουν τώρα πως θα

πρέπει να συνεργαστούν μετεκλογικά.

Από την άλλη, είναι αμφίβολο αν η ΕΔΗΚ του κ. Μαύρου είναι διατεθειμένη να συνεργαστεί με τις αριστερές

Από την προεκλογική συγκέντρωση του ΠΑΣΟΚ στη Λάρισα.

δυνάμεις, για να αποτραπεί η επάνοδος της δεξιάς στην εξουσία. Σε περίπτωση που ο Καραμανλής δεν πετύχει την αναγκαία πλειοψηφία, είναι πολύ πιθανό να στηριχθεί σε συνεργασία με την ΕΔΗΚ. Έξ' άλλου ακόμα και μια προεκλογική συμμαχία της αριστεράς με την ΕΔΗΚ, θα σήμαινε πως η συνεργασία θα γινόταν πάνω σ' ένα πρόγραμμα φιλελεύθερο δεξιά, που δεν ήταν δυνατό να ανεβάσει τη συνείδηση των μαζών, και το κυριώτερο, να αποτελέσει μια βιώσιμη λύση στα προβλήματα των εργαζομένων και της χώρας.

Με τούτα τα δεδομένα, ο Καραμανλής φαίνεται να διατηρείται και πάλι στην εξουσία. Αντικρύζοντας το θέμα από τη σκοπιά του Κυπριακού λαού οι κίνδυνοι αοξάνονται, λαμβάνοντας, επίσης, υπόψη την εσωτερική κατάσταση στην Κύπρο. Για τούτο, όσο ποτέ άλλοτε απαιτείται στε-

νώτερη σύσφιξη των δεσμών του κινήματος στην Κύπρο με το ελληνικό εργατικό κίνημα.

— ανεργία, πληθωρισμός, εργατικές αναταραχές, το άλυτο αγροτικό πρόβλημα με την τεράστια ανισοκλίση στα βιοτικά επίπεδα πόλης και υπαίθρου — αλλά και τα έξι ίσου δύσκολα πολιτικά θέματα όπως είναι η ένταξη στην ΕΟΚ, η κρίση του Αιγαίου και το Κυπριακό. Η κυβέρνηση δεν έχει καταφέρει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα προβλήματα τούτα: η αρχούσα τάξη εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό είναι έτοιμη να πάρει θέση ενδοτική πάνω στα εθνικά θέματα, ενώ ετοιμάζεται να χτυπήσει το βιοτικό επίπεδο των παραγωγικών τάξεων του λαού, γιατί είναι η μόνη λύση που βλέπει για

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ

Η ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ επιτροπεία αριστεριστών Κύπρου πιστεύει στην νέα θεωρία του Εύρωκομμουνισμού και εις την ελευθεραν σκέψιν και κατηγορεί τον υποψήφιο του ΔΗ.ΚΟ. ότι δεν ανέφερε ποτέ την λέξη ΕΛΛΑΣ. Καλεί δε όλους τους Κύπριους αριστερούς να μην ψηφίσουν τον κ. Λαδά γιατί επί 40 χρόνια δεν έκαμε τίποτα για τον εργαζόμενο λαό και τους προλετάριους. Αυτά αναφέρονται σε φυλλάδιο που κυκλοφόρησε πρόσφατα με την υπογραφή «Προσωρινή Επιτροπεία Αριστεριστών Κύπρου».

Αν έλειπε η σοβαρότητα, η γνώση και η καθαρεύουσα από το κείμενο θα πίστευα ότι πρόκειται για Συναγερμική προβοκάτσια.

Η ΔΥΤΙΚΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΤΡΙΑ μέλη της οργάνωσης «Μπάαντερ

Μάινχοφ» της Δυτικής Γερμανίας αυτοκτόνησαν (!) με... πιστόλια μέσα στις φυλακές ενώ ένα τέταρτο μέλος γυναίκα, θρέθηκε σφαγμένη με μαχαίρι. Φαίνεται πως οι Γερμανικές φυλακές στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν μια άνετη ζωή στους πολιτικούς κρατούμενους τους παραχωρούν ακόμη και πιστόλια για να εξασκούνται στη σκοποβολή και να πολεμούν την πλήξη τους.

Πάντως αν ήμουν στην θέση του Άντρεα Μπάαντερ δεν θα πυροβολούσα το δικό μου κεφάλι, αλλά το κεφάλι κάθε ανόητου που πιστεύει πως είναι δυνατό να κυκλοφορούν ελεύθερα τα πιστόλια και μαχαίρια ανάμεσα στους κρατούμενους των Δυτικογερμανικών φυλακών.

Κατά τα άλλα δεν είμαι σε θέση να καταλάβω γιατί ο «Κόκκινος στρατός» τα έχει με την Δυτικογερμανική κοινωνία, εκτός αν πιστεύει στην αρχή «τρομο-

κρατήστε τους τρομοκράτες».

ΚΑΙ Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΟΙ ΠΡΩΤΙΝΕΣ εφημερίδες της Τρίτης δημοσιεύαν δήλωση του κυβερνητικού εκπρόσωπου με την οποία διέψευδε ειδηση της εφημερίδας «ΝΕΑ» ότι στο απλόπλο της «ΛΟΥΦΤΧΑΝΣΑ», που προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο της Λάρνακας άμέσως ύστερα από την προσγείωση του αεροπλάνου με τους αεροπειρατές, επέβαιναν Δυτικογερμανοί κομάντος.

Οι απογευματινές εφημερίδες της ίδιας ημέρας έγραφαν ότι Δυτικογερμανοί κομάντος που έφτασαν στην Σομαλία με ειδικό αεροσκάφος της «ΛΟΥΦΤΧΑΝΣΑ» εξουδετέρωσαν και σκότωσαν τους περὶ οὐ ὁ λόγος αεροπειρατές.

Ας έκλεινε τὸ στόμα του ὁ κυβερνητικός εκπρόσωπος.

ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΑΕΡΟΠΕΙΡΑΤΕΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ αεροπειρατεία και η «αυτοκτονία» τριών φυλακισμένων στελεχών της οργάνωσης Μπάαντερ-Μάινχοφ δείχνουν ανάγλυφα τα αποτελέσματα της τρομοκρατικής δράσης μιας μικρής οργάνωσης. Όσο «σωστά» ή δικαιολογημένα» και νάναι τα ελατήριά της, καταλήγει τελικά όπλο στα χέρια της αστυνομίας και σε δικαιολόγηση της κρατικής βίας. Έτσι αφού η κυβέρνηση του Σμίτ καλλιέργησε παγκόσμια ένα εύνοϊκό γι' αυτήν κλίμα δεν δίστασε να καταφύγει και στο στυγνό εγκλημα της εκτέλεσης φυλακισμένων, ή τουλάχιστο στην προσπάθεια συγκάλυψης ενός τέτοιου εγκλήματος.

Γιατί κανείς δεν μπορεί να χάσει το παραμύθι της αυτοκτονίας. Πέρ' απ' αυτό η Γερμανική κυβέρνηση χρησιμοποίησε την απαγωγή του Σλέιερ για να προωθήσει μια σειρά καταπιεστικών νόμων που σε κάποιο στάδιο αναστόφευκα θα χρησιμοποιηθούν ενάντια όχι μόνο στην τρομοκρατία αλλά κύρια στο εργατικό κίνημα. Η τρομοκρατία είναι ασφαλώς ένδειξη σοβαρής κοινωνικής κρίσης. Είναι όμως ταυτόχρονα και άφορμή για την ένταση της καταπίεσης.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΤΕΡ

ΕΙΝΑΙ τουλάχιστον άνησυχητική η δήλωση του κ. Κυπριανού ότι είναι ικανοποιημένος από την συνάντησή του με τον πρόεδρο Κάρτερ. Γιατί οπδήποτε και να λέχτηκε σ' αυτή τη συνάντηση δεν αλλοιώνει το γεγονός ότι η επίσημη θέση του Κάρτερ παραμένει αναλλοίωτη. Είναι καιρός να ενημερωθεί ο λαός για κάθε παρασκήνιο που τον άφορα, να κρίνει τις διαθέσεις του καθενός πάνω στο Κυπριακό. Μέχρι να γίνει κάτι τέτοιο ο λαός πρέπει να βασίζεται στην κρίση του πάνω σ' αυτά που ξέρει. Και αυτά που ξέρει δεν δικαιολογούν καμιά «ικανοποίηση». Η Αμερικανική κυβέρνηση παραμένει ο ύψ' αριθμόν ένα εχθρός και δεν δυνατόν' αναμένεται οποιαδήποτε θετική πρωτοβουλία από μέρους της. Αμερικανική λύση σημαίνει λύση με βάση τα Αμερικανικά συμφέροντα που είναι ξένα προς τα συμφέροντα του λαού.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ των εκλογών έχουν φέρει στην επιφάνεια δυο βασικά γεγονότα: Από τη μια την αύξηση της επιρροής του Συναγερμού και από την άλλη την αδυναμία της Συναγερμικής προπαγάνδας να επηρεάσει τους πρόσφυγες. Μια τέτοια εξέλιξη ήταν φυσιολογική μια και ακόμα δεν έγιναν σοβαρά βήματα για μια πορεία αγώνα με αποτέλεσμα μια γενική πτώση του ήθους του λαού.

Ο Συναγερμός προωθεί μια πορεία συμβιβασμού που φαίνεται λογική στα μάτια ενός σημαντικού ποσοστού του λαού. Είναι άμεση ανάγκη ή προσφορά στο λαό μιας συγκεκριμένης εναλλακτικής πορείας αγώνα με ένα πειστικό πρόγραμμα. Μόνο τότε θα γίνει δυνατή η αντιμετώπιση της υποταγής.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

Το 13ο Συνέδριο ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Στις 27, 28 και 29 του περασμένου μήνα συνήλθε στη Μαδρίτη το XIII συνέδριο της Σοσιαλιστικής Νεολαίας της Ισπανίας (JJ.SS.). Το συνέδριο, το πρώτο που γίνεται νόμιμα μέσα στην Ισπανία, ασχολήθηκε κύρια με τις προοπτικές για την Ισπανία και τον αγώνα για «σταθεροποίηση» της δημοκρατίας στη χώρα, για την κατάλυση των φασιστικών καταλοίπων και την σοσιαλιστική αλλαγή στην Ισπανία.

Η οργάνωση του Συνεδρίου κάθε άλλο παρά άρτια μπορεί να χαρακτηριστεί. Ιδιαίτερα οι ξένες αντιπροσωπείες απέθηκαν λίγο πολύ στην δική τους πρωτοβουλία για να πετύχουν επαφές με τους συντρόφους της JJ.SS. ή μεταξύ τους. Η κατάσταση έγινε ακόμα χειρότερη όταν, τη δεύτερη μέρα του συνεδρίου διώχθηκαν από το Μέγαρο των Συνεδρίων όπου διεξάγονταν οι εργασίες του συνεδρίου για

κόμματα της «Εθνοκομμουνιστικής» γραμμής. Στόχος του ή δημιουργία μιας «Δημοκρατικής Ισπανίας» μέσα στην οποία θα διεκδικήσει κοινοβουλευτικά την εξουσία. Για την εδραίωση της δημοκρατίας επιδιώκει τη συνεργασία με όλα τα κόμματα, αστικά και εργατικά.

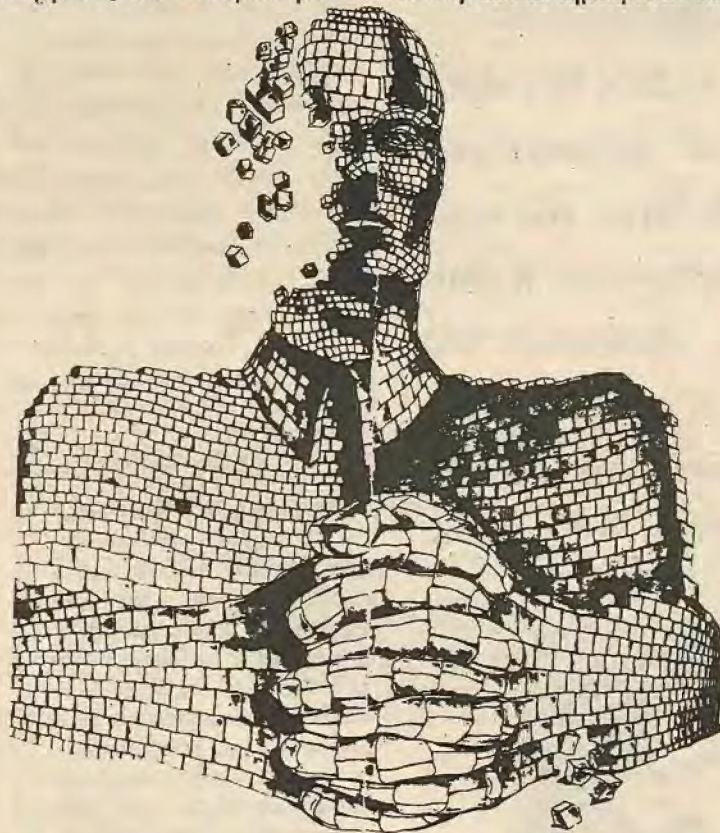
Χαρακτηριστικά ένα μέλος της JJ.SS. είπε: «Το PCE είναι ρεφορμιστικό, πιδ κοντά στη Σοσιαλδημοκρατία απ'

ματος. Το Κόμμα ιδρύθηκε τον περασμένο αιώνα από τον Πάμπλο Ιγκλέσιας, παπδό του Μάρξ. Πέρασε από πολλούς αγώνες και δρόμους στο επίκεντρο του εμφυλίου πολέμου το 1936-39. Στα χρόνια της δικτατορίας του Φράνκο διατήρησε μια ελάχιστη δομή που του επέτρεψε να ανεβάσει τη δύναμή του μέσα στην τελευταία δεκαετία. Η συνθηματολογία με την οποία κέρδισε τις μάζες ήταν επαναστατική σοσιαλιστική. Ακόμα και σήμερα εξακολουθεί να τοποθετεί τη λύση των προβλημάτων της Ισπανίας στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, στην επανάσταση. Με μια τέτοια παράδοση είναι φυσικό το γεγονός ότι μέσα στο κόμμα υπάρχει κάποια δυσανεμία για την συντηρητική πολιτική της ηγεσίας του κόμματος.

Η ίδια δυσανεμία ήταν φανερή μέσα σε σημαντική μερίδα των αντιπροσώπων στο συνέδριο. Η απαίτηση για μια ριζοσπαστική σοσιαλιστική πορεία δεν ήταν κάτι απομονωμένο σε μικρές ομάδες ή λίγες περιοχές. Η αντίπαρά της με την γραμμή της προσηκτικής «εδραίωσης» της δημοκρατίας ήταν κάτι που χώριζε το συνέδριο σχεδόν στη μέση.

Το επίσημο με την δημοκρατική σημαία φάνηκε κάπως παρατραβηγμένο. Η JJ.SS. ξόδεξε πολλά λεφτά για να χρησιμοποιήσει το Μέγαρο των Συνεδρίων. Κάτω από τις τεράστιες φωτογραφίες του Μάρξ, Έγκελς, Ιγκλέσιας και των Τόμας Μπάπε, Λήνγκεντ και Λούξεμπουργκ απλώθηκε πάνω στο τραπέζι του προεδρείου μια τεράστια τριχρωμή σημαία, η σημαία της δημοκρατικής Ισπανίας. Η επίσημη σημαία είναι η δίχρωμη μοναρχική. Η διεύθυνση του Μεγάρου ζήτησε την αφαίρεσή της και όταν η JJ.SS. αρνήθηκε η αστυνομία έκλεισε το Μέγαρο. Μετά από μια μέρα σύγκλησης τελικά το συνέδριο συνεχίστηκε στο υπόγειο των γραφείων της UGT. «Όστόσο ήταν χαρακτηριστικό το ψηλό ήθος των συνέδρων που συνέχισαν με άμειωτο ενδιαφέρον τις εργασίες του συνεδρίου.

Χωρίς αμφιβολία η Ισπανία περνά κρίσιμες ώρες. Και η JJ.SS. και το PSOE αποτελούν το κλειδί για τις εξελίξεις που θ' ακολουθήσουν. Αν μπορέσουν να χαράξουν την τολμηρή πορεία που απαιτούν οι περιστάσεις, αν τελικά η αγωνιστικότητα της βάσης επικρατήσει, σύντομα θα μπορέσουμε να γιορτάσουμε μια νικηφόρα σοσιαλιστική αλλαγή στην Ισπανία. Μια αλλαγή που θα έχει κοσμογονικές επιπτώσεις σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

τι αρνήθηκαν να κατεβάσουν την Δημοκρατική σημαία. Όμως η Έλλειψη καθοδήγησης και επαφής με τους ξένους αναπληρώνονταν από την ίδια την ζωντάνια του Συνεδρίου, από την αποφασιστική συμμετοχή των αντιπροσωπειών από κάθε επαρχία της Ισπανίας.

Το γενικότερο πολιτικό κλίμα στην Ισπανία μέσα στο οποίο δούλεψε το συνέδριο είναι ακόμα κάπως ακαθόριστο. Δύο πράγματα εμφανίζονται πολύ έντονα: από τη μια η τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης που φαίνεται από την εισροή μελών στην UGT, την μεγαλύτερη συντεχνία της χώρας και από την επιτυχία των αριστερών κομμάτων, κύρια του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ισπανίας (PSOE), στις εκλογές. Από την άλλη η πολιτική των εργατικών κομμάτων φαίνεται δυσανάλογα συντηρητική σε σχέση με το κοινωνικό ισοζύγιο στη χώρα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας (PCE) είναι ένα από τα βασικότερα

στο PSOE. Όσο και η πολιτική του PSOE σήμερα δεν είναι στην πράξη της πολύ διαφορετική. Αν πιστέψουμε τον ηγέτη του, Φελίπε Γκονζάλες, το PSOE έχει την δύναμη να ρίξει την Κυβέρνηση. Το ερώτημα είναι γιατί δεν το κάνει. Πραγματικά καμιά σοβαρή κίνηση δεν έχει γίνει μέχρι σήμερα ενάντια στην φεουδοδημοκρατία του Σοάρες, του «Κεντρώου» πρωθυπουργού. Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν η αστυνομία κακοποίησε ένα Σοσιαλιστή βουλευτή το Κόμμα αντί να χρησιμοποιήσει ένα από τα βασικά του συνθήματα, την κατάλυση των καταπιεστικών δομών του κράτους, προτίμησε την σχεδόν πλατωνική κοινοβουλευτική απαίτηση για παραίτηση του υπουργού εσωτερικών.

Φυσικά το PSOE είναι πολύ διαφορετικό από τα Βορειοευρωπαϊκά Σοσιαλδημοκρατικά Κόμματα. Η ίδια η παράδοσή του το τοποθετεί σταθερά στην αριστερή πλευρά του Σοσιαλιστικού Φά-

ΕΡΝΕΣΤΟ ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ

ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

...«Οι έθνικές άστικές τάξεις δεν είναι πια διόλου ικανές να αντιταχτούν στον ιμπεριαλισμό — αν ήταν και καμιά φορά — και σήμερα είναι ή οπισθοφυλακή του. Δεν υπάρχουν πια άλλες να γίνουν: η σοσιαλιστική επανάσταση ή καρικατούρα επανάστασης». (Μήνυμα στον ΟΛΑΣ, Μάης 1967).

Για τον Τσέ η σοσιαλιστική επανάσταση δεν σημαίνει μόνο οικονομικές αλλαγές:

...«Δεν αντιλαμβανόμαστε τον κομμουνισμό σαν το μηχανιστικό άθροισμα καταναλωτικών αγαθών σε μια δοσμένη κοινωνία, αλλά σαν το αποτέλεσμα μιας συνειδητής πράξης».

Τσέ, η Τράπεζα, η πίστη και ο σοσιαλισμός).

Τιμώντας τη μνήμη του Τσέ Γκουεβάρρα δημοσιεύουμε σήμερα τις απόψεις του συν. Α. Λάμπρου και καλούμε τους αναγνώστες της Σ.Ε. να στείλουν τις δικές τους απόψεις για μια διεξοδική συζήτηση για τη σημασία της δράσης του μεγάλου επαναστάτη.

Η Συντακτική Έπιτροπή

Στις 8 Οκτώβρη, κλείσανε 10 χρόνια από τότε (1967-1977) που ο μεγάλος μαρξιστής επαναστάτης, ηγέτης του αντάρτικου που συντρίψε το φασιστικό καθεστώς του Μπατίστα στη Σιέρρα Μαέστρα και στη Σάντα Κλάρα της Κούβας, γιατρός και οικονομολόγος, θεωρητικός και αγωνιστής της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, Έρνεστο Τσέ Γκεβάρρα, έφευγε δολοφονημένος από τους στρατιώτες του δικτάτορα Μπαρριέντος στο φαράγγι του Γιούρο στη Βολιβία.

Ο Γκεβάρρα, με το παράδειγμα της πρακτικής του και τα θεωρητικά συμπεράσματα, σήκωσε τον επαναστατικό άνεμο που είχε δεκαετίες μετά τη μολοδβίκικη επανάσταση κατασιγάσει ή γραφειοκρατική αντίληψη της ήγησης του κινήματος παγκόσμια, με του συμπίεσμού και τις αντεπαναστατικές συμμαχίες της.

Και είναι ακριβώς εδώ που βρίσκεται η προσφορά του Τσέ στη παγκόσμια επανάσταση. Από τη μία άποψη ξανά τη για χρόνια θαμμένη κάτω από το ρεφορμιστικό Μαρξιστικό τοποθέτηση, πώς δεν μπορεί να χτιστεί σοσιαλισμός χωρίς την επαναστατική διαδικασία της συντρίξης των οργάνων του άστικού κράτους — ή επανάσταση στη Κούβα κρατήθηκε γιατί διαλύθηκε ο στρατός του Μπατίστα και αντικαταστάθηκε από την ενοπλη πολιτοφυλακή των εργαζομένων — και από την άλλη έπεσε η προπαγάνδα και ανταποκρίθηκε στη πράξη όπως τα διεθνιστικά καθήκοντα του κινήματος διεθνώς απαιτούσαν: Τόνισε την αναγκαιότητα για μια παγκόσμια στρατηγική που απαιτούσε το συντονισμό των επαναστατικών δυνάμεων διεθνώς, ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Η ίδια η Κουβανέζικη έμπειρία έδειχνε ξεμπράχτα αυτή την ανάγκη και ο Τσέ είδε την υπεράσπιση της επανάστασης στη Κούβα να περνά μέσα από την ανάπτυξη της επανάστασης και στην υπόλοιπη Λατινική Αμερική. Ακόμα πώς το χαρακώμα του Βιετνάμ καθορίζει το μέλλον της Λατινικής Αμερικής. Γι' αυτό έγινε πολέμιος της θέσης «σοσιαλισμός σε μια χώρα», σίγουρος πως η επανάσταση θύσαν καταδικασμένη σε μια χώρα απομονωμένη.

«Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες νομίζουμε πως είναι δύσκολο, στην Αμερική, να νικήσουμε σε μια μεμονωμένη χώρα.

...Η Κορδιγιέρα των Άνδεων καλείται να γίνει η Σιέρρα Μαέστρα της Αμερικής».

(Τσέ, Τακτική και Στρατηγική Λατινοαμερικάνικης Επανάστασης).

Η νίκη της Κουβανέζικης, η θεωρητικοποίηση της από τον Τσέ και το διεθνιστικό κάλεσμα της που κήρυξε το ξαπλώμα της επανάστασης — όπου όριξε και ο θάνατος του Τσέ — αποτέλεσαν ένα μεγάλο όχημα μπροστά, για τους κοινωνικούς αγώνες των λαών η καλύτερη έσπασαν τον αντεπαναστατικό πάγο που χώριζε το σύγχρονο κίνημα από τη πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία.

Η σταλινική περίοδος με την άνοδο της γραφειοκρατίας και η καπιταλιστική ανάπτυξη τής δεκαετίας μετά το 1930 έσπρωξαν τα Κομμουνιστικά Κόμματα σε ρεφορμιστικές τοποθετήσεις, που έρχοντο να αντικαταστήσουν τον αντεπαναστατικό πάγο που χώριζε το σύγχρονο κίνημα από τη πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία. Η σταλινική περίοδος με την άνοδο της γραφειοκρατίας και η καπιταλιστική ανάπτυξη τής δεκαετίας μετά το 1930 έσπρωξαν τα Κομμουνιστικά Κόμματα σε ρεφορμιστικές τοποθετήσεις, που έρχοντο να αντικαταστήσουν τον αντεπαναστατικό πάγο που χώριζε το σύγχρονο κίνημα από τη πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία.

Οι έθνικές άστικές τάξεις δεν είναι πια διόλου ικανές να αντιταχτούν στον ιμπεριαλισμό — αν ήταν και καμιά φορά — και σήμερα είναι ή οπισθοφυλακή του. Δεν υπάρχουν πια άλλες να γίνουν: η σοσιαλιστική επανάσταση ή καρικατούρα επανάστασης».

Η Συντακτική Έπιτροπή

Η νίκη της Κουβανέζικης, η θεωρητικοποίηση της από τον Τσέ και το διεθνιστικό κάλεσμα της που κήρυξε το ξαπλώμα της επανάστασης — όπου όριξε και ο θάνατος του Τσέ — αποτέλεσαν ένα μεγάλο όχημα μπροστά, για τους κοινωνικούς αγώνες των λαών η καλύτερη έσπασαν τον αντεπαναστατικό πάγο που χώριζε το σύγχρονο κίνημα από τη πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία.

Η σταλινική περίοδος με την άνοδο της γραφειοκρατίας και η καπιταλιστική ανάπτυξη τής δεκαετίας μετά το 1930 έσπρωξαν τα Κομμουνιστικά Κόμματα σε ρεφορμιστικές τοποθετήσεις, που έρχοντο να αντικαταστήσουν τον αντεπαναστατικό πάγο που χώριζε το σύγχρονο κίνημα από τη πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία.

Οι έθνικές άστικές τάξεις δεν είναι πια διόλου ικανές να αντιταχτούν στον ιμπεριαλισμό — αν ήταν και καμιά φορά — και σήμερα είναι ή οπισθοφυλακή του. Δεν υπάρχουν πια άλλες να γίνουν: η σοσιαλιστική επανάσταση ή καρικατούρα επανάστασης».

Η Συντακτική Έπιτροπή

Η νίκη της Κουβανέζικης, η θεωρητικοποίηση της από τον Τσέ και το διεθνιστικό κάλεσμα της που κήρυξε το ξαπλώμα της επανάστασης — όπου όριξε και ο θάνατος του Τσέ — αποτέλεσαν ένα μεγάλο όχημα μπροστά, για τους κοινωνικούς αγώνες των λαών η καλύτερη έσπασαν τον αντεπαναστατικό πάγο που χώριζε το σύγχρονο κίνημα από τη πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία.

Η Συντακτική Έπιτροπή

έννοει την υποκατάσταση των μαζικών αγώνων με τη δράση μιας μικρής απομονωμένης ένοπλης ομάδας, ούτε παραγνωρίζει την ανάγκη οικοδόμησης του κόμματος που θα βγει μέσα από τη πάλη του κινήματος. Ο Τσέ είναι σαφής. Τόσο για τις αντικειμενικές όσο και για τις υποκειμενικές συνθήκες που επιτρέπουν τον ανταρτοπόλεμο

...«Γενικευμένη λαϊκή δυστυχία, οικονομικές κρίσεις, άπουσία νόμων διεξόδου, κλπ., από τη μία μεριά, και, διάχυτη συνειδηση της επαναστατικής αλλαγής και της δυνατότητας αυτής της αλλαγής».

...«Εκείνοι που θέλουν να κάνουν αντάρτικο ξεχνώντας τους αγώνες των μαζών σε να ήταν δυο αντικρουόμενοι αγώνες, πρέπει να κριτικαριστούν. Είμαστε ενάντια σε μια παρόμοια θέση. Ο ανταρτοπόλεμος είναι ένας πόλεμος του λαού, δηλαδή μια πάλη των μαζών. Οι ποιοι υποστηρίζουν πως μπορεί να κάνει ανταρτοπόλεμο δίχως την υποστήριξη του πληθυσμού, πηγαίνει σε μια αναπόφευκτη κατάρση. Το αντίστροφο είναι η μαχητική πρωτοπορία του λαού, που βασίζεται πάνω στην πάλη των αγροτικών και εργατικών μαζών της ζώνης και της περιοχής όπου βρίσκεται. Δίχως αυτές τις προϋποθέσεις δεν είναι δυνατό να δεχτούμε τον ανταρτοπόλεμο».

...«Οι τυφλές απόπειρες κι η τρομοκρατία δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται. Είναι προτιμότερο να δουλεύεις μέσα στις μάζες, να διοχετεύεις το επαναστατικό έδαφος και να το κάνεις να ώριμάζει έτσι ώστε να μπορούν αυτές οι μάζες την κατάλληλη στιγμή να κινητοποιηθούν και βοηθούμενες από τον επαναστατικό στρατό, να κάνουν να γυρίσει η ζυγαριά προς τη μεριά της επανάστασης» (Τσέ, στρατιωτικά κείμενα).

Η θεωρία του Γκεβάρρα για τον ανταρτοπόλεμο δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τον όπισθοδρομικό που διανοείτο τους συμβιβασμούς με τη «μη ώριμηση των αντικειμενικών συνθηκών», ούτε με ρωμαντικές εξάρσεις που βρίσκονται έξω από τη διάθεση των μαζών για αλλαγή.

ΒΟΛΙΒΙΑ

Γιατί άτυχος το κίνημα του Γκεβάρρα στη Βολιβία; Πριν ένας τίμιος αγωνιστής

προχωρήσει σε μια τέτοια συζήτηση πρέπει να απαντήσει στους όδριστες του Τσέ, να μιλήσει για την προσορία των δειλών εκείνων φευτο-επαναστατών, που θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους Μαρξιστές και που έφτασαν στο σημείο να μπουκότάρουν συνειδητά τις αντάρτικες ομάδες του Γκεβάρρα.

Ο Τσέ κατηγορήθηκε σαν «κάνεινους», «τυχοδιώκτης», από όλους εκείνους, μέσα και έξω από τη Βολιβία, που χαμένοι μέσα στο τέλμα του σταλινισμού ξεπέσαν στους πιο ανήθικους συμβιβασμούς. Η ίδια η ήγηση του Κ.Κ. Βολιβίας με πρώτο τον Γ. Γραμματέα, συνομάτησε ενάντια στο Τσέ και αφού πρώτα αμφισβήτησαν την αρχή της από αυτόν, του έστειλαν ανθρώπους στο αντάρτικο για να αγωνισθούν δίχως, ενώ στην πραγματικότητα συνειδητά δούλευαν για την αποκοπή της επαναστατικής δράσης».

Οι περιγραφές του Τσέ στο «ημερολόγιο της Βολιβίας» δείχνουν καθαρά τες μεγάλες πιθανότητες έ-

...«Ο Τσέ ήξερε, από την ουβανέζικη έμπειρία του, πόσες φορές κινδύνεψε να εξολοθρευτεί ή μικρή αντάρτικη ομάδα μας. Εάν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, θα φαινόταν, σχεδόν αποκλειστικά, στην τύχη και στους αστάθμητους παράγοντες του πολέμου, θα μπορούσε όμως αυτό το γεγονός να δώσει το δικαίωμα στον όποιον διάδοχο να θεωρήσει λανθασμένη τη γραμμή μας και να το χρησιμοποιεί σαν παράδειγμα για να αποθαρρύνει την επανάσταση και να έμπνευσε στους λαούς το αίσθημα της ήττας».

Σε μια εφημερίδα της Βουδαπέστης που κατηγορεί τον Τσέ για «ανεύθυνο» και χαιρείται την «πρακτική» στάση του Χιλανού ΚΚ, ο Τσέ απαντάει: «Θα ήθελα να βρεθώ στην έξουσία, μόνο και μόνο για να αποκαλύψω τους κάθε λογής δειλούς και λακέδες, και να τους τρώω τη μούρη μέσα στις θρωμίες τους!!!!»

πιτυχίας που υπήρξαν. Έγραφε λίγες δέκαδες πριν πεθάνει: «Η κυβέρνηση απροσυνήθιστη γρήγορα, κρίμα που δεν έχουμε εκατό άντρες παραπάνω αυτή τη στιγμή».

Οι κατηγορίες του όμως ήταν άνικανες να δουν τη λύση του έμμεσου επαναστατικού μετασχηματισμού — κι αν είχαν κάπου λάθος ο Τσέ είναι ότι δεν υπολόγισε πως ο συμβιβασμός τους μπορούσε να φτάσει μέχρι τη συνειδητή προδοσία εναντίον του — και χωρίς να δίνουν έστω έλλη διεξόδο, τολμήσαν με το θάνατο του Τσέ να πουν: «Αν αυτός που ήταν ο μεγαλύτερος υπερασπιστής αυτών των ιδεών και ένας πεπεισμένος αντάρτης, πέθανε στο αντάρτικο, χωρίς το κίνημα να ελευθερωσε τη Βολιβία, αυτό αποδεικνύει το μέγεθος της πλάνης τους! Χωρίς ντροπή

ταυτίζουν δηλαδή την επιχειρηματολογία τους με εκείνη των ιμπεριαλιστών. Ο Φινέλ όμως τότε τους έση: «Εκείνοι που βλέπουν δίνει τη πιο σωστή απάντηση στην έκδοση του αγώνα του στην Βολιβία την αποτυχία των ιδεών του, θα μπορούσαν το ίδιο απλά, να αρνηθούν την εγκυρότητα των ιδεών και των αγώνων όλων των μεγάλων προδρόμων και επαναστατών διανοητών, συμπεριλαμβανομένων και των ιδρυτών του Μαρξισμού, οι οποίοι δεν μπόρεσαν να αποτελειώσουν το έργο τους και να απολαύσουν ζωντανά τους καρπούς των εθνικών τους προσπαθειών».

...«Ο Τσέ ήξερε, από την ουβανέζικη έμπειρία του, πόσες φορές κινδύνεψε να εξολοθρευτεί ή μικρή αντάρτικη ομάδα μας. Εάν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, θα φαινόταν, σχεδόν αποκλειστικά, στην τύχη και στους αστάθμητους παράγοντες του πολέμου, θα μπορούσε όμως αυτό το γεγονός να δώσει το δικαίωμα στον όποιον διάδοχο να θεωρήσει λανθασμένη τη γραμμή μας και να το χρησιμοποιεί σαν παράδειγμα για να αποθαρρύνει την επανάσταση και να έμπνευσε στους λαούς το αίσθημα της ήττας».

Θα άκούμε πάντα από αυτούς που δεν θέλουν να αγωνιστούν και εξευτελίσουν τις επαναστατικές ιδέες, διάφορες θλιβερές δικαιολογίες, πότε μιλώντας για «άνοριμες αντικειμενικές συνθήκες», πότε για «απογοητευμένες μορφές πάλης», επιμένοντας σ' ένα δογματισμό που αποδίδει διαστρεβλωμένες τις επαναστατικές αρχές και δεν επιτρέπει να άκούσουν το κάλεσμα των συνθηκών τους. Παραδείγματα όμως όπως τον Τσέ, που βρίσκουν έμμεσο αντίκρουσμα μέσα στους καταπιεσμένους, τους πεινασμένους, το προλεταριάτο και ξεσηκώνουν τους συνειδητοποιημένους φοιτητές και διανοούμενους, θα έρχονται με τη πράξη και τη σκέψη να σηκώνουν ξανά τον επαναστατικό άνεμο για να μην μνησκειούνται όπως θέλουν:

«Δεν έχει σημασία που θα μάς βρει ο θάνατος: ως είναι καλοδεχούμενος, φτάει να άκουσει ή πολεμική μας κραυγή, φτάνει ένα άλλο χέρι να άπλωθεί για να πάρει το έπλο μας, φτάνει άλλο άνθρωποι να σηκωθούν για να φάλλουν τα θανάτου έμβλημα μέσα στους κρότους των πολυβόλων και μέσα σε καινούριες ισχύες πολέμου και νίκης».

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

ΣΤΗ Σ. Μ. ΒΑΝΕΖΟΥ ΤΗΣ ΠΕΟ

Στην προηγούμενη έκδοση της «Εκφρασης» δημοσιεύσαμε σ' αυτές τις στήλες συνέντευξη που πήραμε από τη Σ. Μαρία Βανέζου της ΠΕΟ σχετικά με έρευνα που παρουσιάζαμε για τα προβλήματα των γυναικών εργατριών.

Οι έρωτήσεις που είχαμε υποβάλει ήταν:

- Σε ποιο επίπεδο βρίσκονται σήμερα οι μισθοί των γυναικών εργατριών και πόσο διαφέρουν από τους μισθούς των ανδρών εργατών;
- Σε ποιο βαθμό έχει σπριγκτεί ειδικά μετά το πραξικόπημα — εισβολή ή διοικητική ανάπτυξη πάνω στο γεγονός ότι οι γυναίκες πληρώνονται πιο χαμηλά;
- Ποια προβλήματα αντιμετωπίζουν οι παντρεμένες εργάτριες, πως λύνουν το πρόβλημα των παιδιών και ποια ή πολιτική της ΠΕΟ πάνω σ' αυτό το θέμα;

Στη πρώτη απάντησή μας αναφέρεται ότι τα τελευταία ένα — δυο χρόνια παρατηρήθηκε κάποια σμίκρυνση της διαφοράς, προς όφελος των χαμηλότερα αμειβομένων γυναικών, ότι πολιτική της ΠΕΟ είναι να αγωνίζεται προς αυτή την κατεύθυνση και απαιτεί την επικύρωση από μέρος της Κυβέρνησης της Σύμβασης αρ. 100, «περί ίσης αμοιβής μεταξύ ανδρών και γυναικών για εργασία ίσης αξίας» αλλά πάντοτε σε εξάρτηση με τις πολιτικές συνθήκες του τόπου. Δεν διαφωνούμε στο ότι οι εργατικοί αγώνες επηρεάζονται από τη πολιτική κατάσταση ή οποία πρέπει να λαμβάνεται ως βάση. Μεταφράζοντας όμως αυτό, στην αναφορά που ή ΠΕΟ κάνει:

Ζητούσαμε δηλαδή στοιχεία, και ή πού πάνω έρωτησή δεν θεωρεί σαν καινούριο φαινόμενο τα χαμηλά μεροκάματα γυναικών ούτε πως από μόνα τους συνέβαλαν στην οικονομική ανάπτυξη. «Αναφέρει στην απάντησή της ή Σ. Βανέζου: «ή άνοξη άμοιρη μεταξύ ανδρών και γυναικών γενικότερα, δεν είναι καθόλου καινούριο φαινόμενο ούτε και συνέπεια του πραξικοπήματος και της εισβολής...», «συνεπώς δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι τα χαμηλά μεροκάματα των γυναικών είναι κάτι καινούριο το οποίο από μόνο του συνέβαλε στην οικονομική ανάπτυξη».

Στην απάντησή τονίζετε:

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΛΙΑ ΜΟΝΟ ΜΕ ΑΓΩΝΑ

για τις πολιτικές συνθήκες σημαίνει υποταγή των συμφερόντων των εργαζομένων στο όχημα του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Αυτό έκαμα στη πράξη ή ΠΕΟ ειδικά στη περίοδο μετά το πραξικόπημα — εισβολή.

Ο αγώνας για την ίση αμοιβή των γυναικών είναι βέβαιος και σωστός. Η έπιτυχία του όμως δεν μπορεί να εξασφαλιστεί με βάση την καλή θέληση της Κυβέρνησης, αλλά με την συστηματική κινητοποίηση των γυναικών για την διεκδίκηση ίσων απολαύσεων. Σ' αυτό τον αγώνα πρέπει άποφασιστικά να έπιδιώχεται ή ενεργός προσηύρεση όλων των εργαζομένων.

Στη δεύτερη έρωτησή μας αναφέρεται ότι η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης και ή άστική αντίληψη της, εξυπνέτησε το σύστημα και ή κεφαλαιοκρατική τάξη, σπριγκώντας την άκαμψη, στο χαμηλό του βιοτικού επιπέδου, τες απολύσεις, τες έγγυσεις και τες συναλλαγματικές άνωτιστες. Τα όλη τα έπιμείσθηκαν έξ ολοκλήρου οι εργαζόμενοι τούς μισθούς πείνας και μια τέτοια πολιτική μάς όριξε άν τίθεται.

στη συνέχεια πως οι βασικότεροι παράγοντες για την ανάγκη της είναι: α) ή όρθη και πατριωτική πολιτική που άκολουθήσε ή ΠΕΟ, β) ή κατανόηση και πολιτική όριμότητα που έπέδειξε ή εργατοπαλιρική τάξη με την άποφασιστική συμβολή της και γ) ή πολιτική που άκολουθήσε ή Κυπριακή Κυβέρνηση και τα μέτρα που πήρε προς αυτή την κατεύθυνση.

Οι θέσεις μας για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης και ή άστική αντίληψη της, εξυπνέτησε το σύστημα και ή κεφαλαιοκρατική τάξη, σπριγκώντας την άκαμψη, στο χαμηλό του βιοτικού επιπέδου, τες απολύσεις, τες έγγυσεις και τες συναλλαγματικές άνωτιστες. Τα όλη τα έπιμείσθηκαν έξ ολοκλήρου οι εργαζόμενοι τούς μισθούς πείνας και μια τέτοια πολιτική μάς όριξε άν τίθεται.

Πιστεύουμε πως είναι μάταιο να περιμένουμε από τούς εργοδότες την καλή διάθεση για την εξυπνέτηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Για να γίνει κάτι τέτοιο είναι άναγκαίο το άνάστημα του έθνους στο άγώνα των εργαζομένων και όποιάδήποτε παραχώρηση από τούς εργοδότες μπορεί να άποσπαστεί μόνο με άγώνα.

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

η εξέλιξη του εργατικού κινήματος και συγχρονα προβλήματα του σοσιαλισμού

ΕΥΡΩΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ:

B

Στην περασμένη έκδοσή μας κοιτάσαμε την προέλευση του Ευρωκομμουνισμού. Μιλήσαμε για την ιστορική περίοδο από την Ρωσική Επανάσταση μέχρι τις αρχές του 1960 και για την πορεία που πήραν τα Κομμουνιστικά Κόμματα της Ευρώπης κάτω από τις οικονομικο-πολιτικές συνθήκες της περιόδου αυτής.

Ας πούμε μερικά λόγια τώρα για την ίδια την θεωρία του Ευρωκομμουνισμού. Το βιβλίο του Γενικού Γραμματέα του Ισπανικού Κομμουνιστικού Κόμματος, Σαντιάγο Καρίγιο που λέγεται «Ο Ευρωκομμουνισμός και το Κράτος» αναπτύσσει τη θεωρία του Ευρωκομμουνισμού όπως την έχει υιοθετήσει το Ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Είναι αντιπροσωπευτικό το βιβλίο αυτό και το τι πιστεύουν τα Γαλλικά και Ιταλικά Κομμουνιστικά Κόμματα, τα μεγαλύτερα ΚΚ της Ευρώπης.

Ο Καρίγιο πιστεύει πως οι πιθανότητες μετατροπής του καπιταλιστικού κράτους σε ένα όργανο που να μπορεί να φέρει το σοσιαλισμό χωρίς να καταστραφεί το ίδιο υπάρχουν στην Ευρώπη. (Τονίζει επίσης πως τέτοια ιδεολογία δεν είναι: σοσιαλδημοκρατική αλλά μαρξιστική που έχει προσαρμοστεί στις καινούργιες συνθήκες του 20ου αιώνα). Επιμένει πως το κράτος συνεχίζει να είναι όργανο ταξικής καταπίεσης, για αυτό λέγεται και αστικό κράτος, αλλά πως μπορεί να δημοκρατικοποιηθεί και να μετατραπεί σε όργανο εργατικής εξουσίας χωρίς μία βίαια σύγκρουση των τάξεων και εμφύλιο πόλεμο. Ο Μάρξ και ο Λένιν είχαν δίκαιο στην ιστορική περίοδο που ζούσαν να επιμένουν στη διάλυση και καταστροφή του κράτους. Η μορφή του κράτους, ήταν τέτοια που δεν επέτρεπε σταδιακά την εποικοδομήση του σοσιαλισμού. Σήμερα όμως, με τις αλλαγές που έχουν γίνει στο σύστημα παραγωγής της τεχνολογικής επανάστασης

των τελευταίων 30 χρόνων τα πράγματα έχουν αλλάξει. Το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος του δεν παρουσιάζουν την ίδια ωμή καταπίεση σήμερα. Η οικονομία είναι κάτω από τον έλεγχο μονοπωλίων και αυτά τα μονοπώλια που ελέγχουν το κράτος είναι σε μία συνεχή σύγκρουση με όλες τις άλλες τάξεις της κοινωνίας, συμπε-

ρλαμβανομένης και μιας μερίδας της μπουρζουαζίας. Εκπαίδευση έχουν αρδύνει τις ταξικές διαφορές μεταξύ κατωτέρων και μεσαίων τάξεων. Η οικογένεια, σήμερα που αναπαράγει αυταμάτως κοινωνικές και ταξικές παραδοσιακές σχέσεις, και αυτή έχει αλλάξει με ένα τρόπο που αμβλύνει τις ταξικές διαφορές.

Όλες αυτές οι αλλαγές έχουν δημιουργήσει καινούργιες

Δημοσιεύουμε μία σειρά άρθρων σχετικά με το φαινόμενο του Ευρωκομμουνισμού. Οι στήλες της Σ.Ε. είναι ανοικτές σ' όσους από τους αναγνώστες μας επιθυμούν να εκφράσουν απόψεις γύρω από το θέμα. Πιστεύουμε πως μία τέτοια συζήτηση θα βοηθήσει στο να διαλυθεί η σύγχυση που επικρατεί και να συνεισφέρει στο ξεκαθάρισμα των ιδεολογικών προσανατολισμών του Κυπριακού Εργατικού κινήματος.

θηκών, μπορεί να αλλάξει: ιδεολογικά και όσον αφορά τις παραγωγικές της σχέσεις πριν ακόμα δοθεί στην εξουσία μια ομάδα σοσιαλιστών που σκοπό θα έχουν την πλήρη

Για να πετύχει η εκδημοκρατικοποίηση της κοινωνίας, λέγει ο Καρίγιο η αριστερά πρέπει να αλλάξει την παραδοσιακή της συμπεριφορά γύρω από πολλά θέματα. Ένα από αυτά είναι η έννοια του εργατικού κράτους και η δικτατορία του προλεταριάτου. Η δικτατορία του προλεταριάτου ήταν δικαιολογημένη κάποτε όταν το προλεταριάτο ήταν μία μειονότητα. Τώρα οι επαναστατικές δυνάμεις είναι στην πλειοψηφία και δεν χρειάζεται η δικτατορία του προλεταριάτου σαν ένα στάδιο στην επίτευξη του σοσιαλισμού. Οι επαναστατικές δυνάμεις μπορούν τώρα να καταλάβουν την εξουσία ειρηνικά και να την κρατήσουν.

Για την οικονομία, δεν πιστεύουν οι Ευρωκομμουνιστές στα κλασσικά μαρξιστικά μοντέλα. Πιστεύουν πως μόνο εάν υπάρχουν και οι δύο τομείς, ιδιωτικός και κρατικός, για ένα μακρύ χρονικό διάστημα πριν από την πλήρη κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής θα μπορέσει η κοινωνία να εκμεταλλευτεί πλήρως μετά αυτά τα μέσα παραγωγής. Ο ιδιωτικός τομέας θα συνεχίσει να υπάρχει σε ένα πρώτο στάδιο στο οποίο θα είναι στην εξουσία μία αριστερή κοινοβουλευτική κυβέρνηση. Σε αυτό το στάδιο όμως τα μονοπώλια θα είναι κάτω από κρατικό έλεγχο.

Πολύ σύντομα, αυτή είναι μία εικόνα της θεωρίας του Ευρωκομμουνισμού. Στο βιβλίο του ο Καρίγιο προσπαθεί να αποδείξει πως ο Ευρωκομμουνισμός θέλει να μετατρέψει την καπιταλιστική κοινωνία και όχι απλώς να την μεταρρυθμίσει με τον τρόπο που ζητούν οι σοσιαλδημοκράτες. Το βιβλίο του είναι μία προσπάθεια να διαχωρίσει τον Ευρωκομμουνισμό από το σοσιαλδημοκρατισμό και να παρουσιάσει τον Ευρωκομμουνισμό σαν μία διαλεκτική εξέλιξη του επιστημονικού σοσιαλισμού στη σημερινή εποχή.

Την επόμενη φορά θα θέσουμε τις δικές μας απόψεις πάνω στο θέμα του Ευρωκομμουνισμού και ειδικά μέσα στα πλαίσια του δικού μας χώρου.

Οποιοσδήποτε απόψεις υπάρχουν πάνω σ' αυτό το θέμα από τους αναγνώστες μας να σταλούν στην εφημερίδα μας για δημοσίευση και για συζήτηση.

ριλαμβανομένης και μιας μερίδας της μπουρζουαζίας.

Θέλει να πει ο Καρίγιο πως η κοινωνική διάρθρωση έχει αλλάξει τόσο ριζικά από τον καιρό του Μάρξ που σήμερα, η πιο σημαντική ταξική διαχώριση που πρέπει να γίνεται είναι αυτή μεταξύ της τάξης του μονοπωλιακού κεφαλαίου και σχεδόν όλων των άλλων ομάδων. Το ύψιστο μορφωτικό επίπεδο του κόσμου, ή δωρεά μόρφωσης και

προοπτικές για την επαναστατική αριστερά. Η επαναστατική αριστερά μπορεί να διεξάγει τον αγώνα της για σοσιαλισμό με μία πολύ διαφορετική τακτική από πρώτα. Δεν χρειάζεται πρώτα η κατάληψη της εξουσίας από την αριστερά, πριν από την οικονομική και ιδεολογική αλλαγή της κοινωνίας. Η κοινωνία, δηλαδή η καπιταλιστική νία, δηλαδή η καπιταλιστική κοινωνία, λόγω των νέων συν-

σοσιαλιστικοποίηση της κοινωνίας. Η αριστερά μπορεί να κερδίσει στο μέρος της ομάδας των μεσαίων τάξεων που κρατούν στα χέρια τους τα παραδοσιακά όργανα ιδεολογικής καταπίεσης π.χ. την Εκκλησία, τον Τύπο, το εκπαιδευτικό σύστημα, και μαζί με αυτές τις τάξεις, ιδεολογικά, και μετά πρακτικά να αρχίσει να αλλάζει την κοινωνία και να την εκδημοκρατικοποιεί.

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Οι τελευταίες προεκλογικές συγκεντρώσεις συγκεντρώσεις στην Πλατεία Ελευθερίας στη Λευκωσία παρουσίασαν αρκετά ενδιαφέροντα φαινόμενα. Ήταν αξιοσημείωτο πως κανένα από τα κόμματα που διεκδικούσαν την βουλευτική έδρα δεν είχε κανένα πολιτικό πρόγραμμα. Αποφάσισαν ότι δεν χρειάζεται...

Στην συγκέντρωση του ΔΗ.ΣΥ δέσποζε το σύνθημα: ΑΚΕΛ — ΡΩΣΙΑ — ΠΡΟΔΟΣΙΑ. Χρόνια οι άνθρωποι προσπαθούσαν να βρουν τον αντίποδα του γνωστού συνθήματος ΝΑΤΟ — ΣΙΑ — ΠΡΟΔΟΣΙΑ και τελικά κατάφεραν... Έξολλοι νεαροί όρουνταν σηκώνοντας τους λαιμούς και τα χέρια ψηλά για να εκφράσουν πίστη στα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και την αμετάκλητη επιθυμία τους να σφάξουν κομμουνιστές, για να διώξουν τόν... Τουρκο εισβολέα.

Από την άλλη στην συγκέντρωση του ΔΗ.ΚΟ.,

έγιναν επίσης αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα: Ένα πάνω δέσποζε με σύνθημα... ΝΑΙ ΣΤΟ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ... Περίπου 5' αναφερτεί πως κανένας από τους ομιλητές δεν θεώρησε σκόπιμο να οριοθετήσει το που τελειώνει ο συμβιβασμός και αρχίζει η ύποταξη. Μα τούτο είναι πολυτέλεια... «Μας κατηγορούν ότι είμαστε κομμουνιστές. Δεν είμαστε κομμουνιστές...» είπε σε μία στιγμή το megafono. Η άτμσφαιρα κάτω στον κόσμο πάγωσε... Και έπειδή ο εκφωνητής κάτι κατάλαβε δεν το επανέλαβε.

Τι βγαίνει από όλα τούτα; Η στήλη είναι συγχισμένη και δεν είναι σε θέση να εκφράσει άποψη. Πολύ περισσότερο δεν είναι σε θέση να εξηγήσει το νόημα της τεράστιας εσώπολης που παρατηρήθηκε...

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

— Τι είναι πολιτική οργάνωση και ποιοι παράγοντες την συγκροτούν.

— Βασικά ο όρισμός πολιτική οργάνωση ή πολιτικό κόμμα είναι πολύ πλατύς. Δεν θα επιχειρήσουμε όμως εδώ ν' αναλύσουμε σ' ένα μόνο άρθρο τον όρισμό μιας πολιτικής οργάνωσης και των παραγόντων που την συνθέτουν. Τουτό θα γίνει σε μια σειρά από άρθρα που γραφτούν στην Σοσιαλιστική Έκφραση.

— Πολιτική οργάνωση μπορεί κανείς να πη ότι είναι σύνολο ατόμων που έχουν κοινά πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα και που αγωνίζονται για την επίτευξη των στόχων που βγαίνουν από την οικονομικο-πολιτική της ανάλυση.

Οι παράγοντες που συνθέτουν μια πολιτική οργάνωση είναι:

(α) Θεωρία — Ίδεολογία

(β) Οργάνωση

(γ) Αγώνας

Στο σημερινό μας άρθρο θα καταπιστούμε με την θεωρία — Ίδεολογία. Πριν όμως προχωρήσουμε στην ανάλυσή της θα θέλαμε να τονίσουμε ότι μεταξύ των τριών παραγόντων που αναφέραμε πιο πάνω υπάρχει αλληλοεξάρτηση, αλληλοεπίδραση και ότι ακόμα κανένας παράγοντας δεν μπορεί ν' αποφέρει οποιαδήποτε αποτελέσματα αν δεν συνδυασθεί με τους δυο άλλους.

Για να τονίσουμε την σχέση που υπάρχει μεταξύ τους θα φέρουμε ένα μηχανικό παράδειγμα.

— "Αν παρομοιάσουμε τους τρεις παράγοντες με τα τρία βασικά γρανάξια μιας μηχανής τότε θα δούμε ότι: Όταν τα γρανάξια εργάζονται κανονικά τότε και η μηχανή στο σύνολό της εργάζεται κανονικά, και εξυπηρετεί κατ' επέχταση τον σκοπό για τον οποίο κατασκευάστηκε. Δηλαδή ν' αντλεί νερό ή να δίνει κίνηση σε ένα αυτοκίνητο ή τραίνο. "Αν στην πορεία κίνησης της μηχανής ένα από τα τρία γρανάξια πάθει βλάβη τότε θα παρατηρήσουμε ότι, η απόδοσή της θα ελαττωθεί και ότι σε κάποιο στάδιο αν δεν

διορθωθεί ή βλάβη, ή μηχανή θα τεθεί εκτός λειτουργίας. Έτσι και σε μια πολιτική οργάνωση όπου τα πράγματα δεν είναι στατικά — μηχανικά — αλλά δυναμικά, διότι παρεμβάλλεται στην πορεία της εξέλιξης ο άνθρωπος, αν κάτι δεν πάει σωστά τότε αυτή η πολιτική οργάνωση θα έχει μειωμένη απόδοση αλλά ταυτόχρονα και λανθασμένη γραμμή άγωνα, πάλης και ανάλυσης. Εάν αποτέλεσμα αυτής της πορείας θα έχουμε την απομείωση της από άλλες οργανώσεις ή την διάλυσή της. Για να μπορέσουμε όμως να δούμε αυτό πιο σωστά πρέπει ν' αρχίσουμε την ανάλυση των παραγόντων που αναφέραμε πιο πάνω.

Α. ΘΕΩΡΙΑ — ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ: Για να καθορίσουμε την θεωρία — Ίδεολογία μας πρέπει πρώτα να αναλύσουμε την θέση μας μέσα στην κοινωνία. Από την ανάλυση θα καταφέρομε να καθορίσουμε τα ιδεολογικά μας πλαίσια, να χαράξουμε τους στόχους μας και να θάλουμε μπροστά στον λαό το ολοκληρωμένο μας πρόγραμμα.

— "Αν εμείς είμαστε ένα κοινωνικό σύνολο που απαρτίζεται από διομήχανους, τρα-

πεζίτες, εμπόρους, ασφαλιστές, μεγαλοεργοστασιάρχες, μεγαλογαιοκτήμονες που είχαμε ταυτόχρονα και έλεγχο αλλά και ιδιοκτησία πάνω στα μέσα παραγωγής τότε το ιδεολογικό μας και οι πολιτικοί μας στόχοι από μια τέτοια τοποθέτηση θα ήταν:

- (α) Πώς και με ποιές μεθόδους να αυξήσουμε τα κέρδη μας.
- (β) Πώς να επεκτείνουμε τις επιχειρήσεις μας.
- (γ) Πώς να εκμεταλλευτούμε καλύτερα τον εργάτη.
- (δ) Πώς να εξεύρωμε φθηνές πηγές πρώτων υλών.
- (ε) Πώς να εξεύρωμε αγορές διάθεσης των προϊόντων μας με το ψηλότερο κέρδος.
- (στ) Πώς να εκμεταλλευτούμε προς όφελος μας την νομοθεσίαν του κράτους για εύκολια διακίνησης των προϊόντων, για εξαγωγές, κ.λ.

"Αν λοιπόν εμείς είμασταν ένα τέτοιο κοινωνικό σύνολο τότε η ιδεολογία μας θαταν

ο καπιταλισμός και σαν κοινωνική τάξη θαμασταν ή αστική τάξη.

— Είμαστε όμως άραγε αυτοί που περιγράψαμε πιο πάνω;

Εμείς ούτε μέσα παραγωγής κατέχομεν αλλά ούτε και έλεγχο πάνω στα μέσα παραγωγής εξασκούμε. Εμείς είμαστε σαν οργάνωση στην πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Είμαστε δηλ. τα άτομα που μοναδικό εισοδηματικό πόρο έχουμε τις απολαβές μας από το μεροκάματο. Σ' αυτή τη τάξη μπορούν να ανήκουν οι οικοδόμοι, οι διοικητικοί υπάλληλοι, οι δημόσιοι και γενικά όλοι εκείνοι που δεν κατέχουν μέσα παραγωγής, αλλά είναι αναγκασμένοι να πουλουν την εργατική τους δύναμη για να μπορούν να ζήσουν. Επομένως σε μια τέτοια περίπτωση το πολιτικό μας πρόγραμμα και οι πολιτικοί μας στόχοι να θγούν από μια σωστή σοσιαλιστική ανάλυση. Επειδή όμως ο σοσιαλισμός σήμερα έχει ποι- κίλες μορφές, ερμηνείες και συνδυασμούς. Είμαστε εκ των πραγμάτων υποχρεωμένοι να αναλύσουμε το κάθε είδος και στο τέλος να πούμε την δική μας θέση.

Στο επόμενο ή συνέχεια

K.A.

ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Αυτό το άρθρο θα προσπαθήσει να αναλύσει τες κυριότερες θέσεις που έβαλε μπροστά στο μαθητικό-κο ή Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοίζου στο Α' Παγκύπριο Συνέδριο. Αυτές οι θέσεις και τα συνθήματα πρέπει να αναλυθούν για να μπορέσει ο κάθε μαθητής να τα καταλάβει. Πρώτα θα αναλυθεί η θέση του μαθητικού συνδικαλισμού και στα επόμενα άρθρα θα αναλυθούν και οι άλλες θέσεις και συνθήματα της ΔΝΔΛ, δηλαδή η πολιτικοποίηση και η λαϊκή παιδεία.

Σε κάθε καπιταλιστική κοινωνία υπάρχουν όπως είναι γνωστό βασικά δυο τάξεις. Η αστική τάξη που ελέγχει τα μέσα παραγωγής και η εργατική τάξη που προσφέρει την εργατική δύναμη που είναι αναγκαία για τη παραγωγή. Συνήθως η εργατική τάξη προσπαθεί μέσω του συνδικαλισμού να προστατεύει τα δικαιώματα και τες παραχωρήσεις, και επίσης να προωθεί τα διάφορα αιτήματα της με πολύμορφους και δύσκολους αγώνες. Αυτές οι καταστάσεις φέρνουν μια ποσοτική αλλαγή στις όλες συνθήκες που επικρατούν μέσα στο χώρο της εργατικής τάξης.

Παρόμοιες καταστάσεις και συνθήκες συναντούμε και μέσα στη βίη ζωή του σχολείου, που μοιάζουν με τες καταστάσεις που επικρατούν στο σύνολο της κοινωνίας. Μέσα στο σχολείο αντανακλούνται οι κοινωνικές συνθήκες, παρόλο που οι κύκλοι της αστικής τάξης προσπα-

θούν να συγκαλύψουν αυτό το ολοφάνερο γεγονός.

Οι μαθητές δεν έχουν στη κυριολεξία καμιά ελευθερία ή κανένα δικαίωμα μέσα στο σχολείο, γιατί η διεύθυνση δεν είναι διατεθειμένη να κάνει καμιά παραχώρηση. Αφού κύριος στόχος του συστήματος και της εκπαίδευσης που δίνει είναι η δημιουργία ατόμων που όταν θα μπορούμε μετά στη κοινωνία να μπορούμε να υπηρετήσουν τα συμφέροντα του στο άκραιο. Δεν έχουν σαν στόχο την δημιουργία ολοκληρωμένων και ώριμων ατόμων, παρόλο που προσπαθούν να δείξουν κάτι τέτοιο.

Έτσι η μόνη διέξοδος που έχουν οι μαθητές για να κερδίσουν δικαιώματα, ελευθερίες και παραχωρήσεις από την διεύθυνση, μέσα στο σχολείο, είναι ο μαθητικός συνδικαλισμός. Επειδή είναι εκ των προτέρων γνωστή η στάση που θα τηρήσει η διεύθυνση και η αστική τάξη α-

πέναντι στο μαθητικό συνδικαλισμό, οι μαθητές πρέπει να το οργανώσουν πάνω σε μια σωστή αγωνιστική μαζική βάση για να μπορέσει να πετύχει τους σκοπούς τους. Αυτός ο αγώνας είναι γνωστό πως θα είναι σκληρός και δύσκολος για να πιαστεί η διεύθυνση να παραχωρήσει ελευθερίες και δικαιώ-

ματα στους μαθητές.

Μόνο με τον μαθητικό συνδικαλισμό μπορούν οι μαθητές να δουν καλύτερες μέρες μέσα στο σχολείο, παρόλο που οι ελευθερίες και τα δικαιώματα, που θα κερδίσουν θα είναι μια ποσοτική αλλαγή στη βίη ζωή του σχολείου.

Έτσι οι μαθητές πρέπει να οργανωθούν πάνω σε ένα αγωνιστικό φορέα με σωστές θέσεις πάνω σ' όλα τα μαθητικά προβλήματα για να κάνουν ένα σωστό αγώνα με ξεκάθαρες θέσεις, ώστε να αναγκαστεί η διεύθυνση να κάνει παραχωρήσεις.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΣΙΩΝΙΣΜΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ: Με συνθήματα όπως: «Όχι στην έκθεση των σιωνιστών», «Σιωνισμός = ρατσισμός», «Κοινός αγώνας Κύπρου-Παλαιστίνης», «Όχι στους πράκτορες του ιμπεριαλισμού», «Έξω οι σιωνιστές από την Κύπρο», οι νεολαίοι της Κύπρου, ΕΔΕΝ, ΕΔΟΝ, ΝΕΔΗΚ και ΠΟΦΝΕ εκφράσαν την αντίθεσή τους στη διεξαγωγή των σιωνιστών στο τόπο μας, εκφράζοντας παράλληλα αλληλεγγύη στον αγώνα των Παλαιστινίων. Στη φωτογραφία, μέλη της Σ.Ν. ΕΔΕΝ κατά την εκδήλωση έξω από το Χίλτον όπου γινόταν η εμπορική έκθεση των Ισραηλιτών, στές άρχες του μήνα.

Η Κυπριακή νεολαία αλληλεγγυα στην Παλαιστινιακή επανάσταση

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ ΑΚΕΛ - ΔΗ.ΣΥ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛΙΔΑ

οποία προσπαθεί να δώσει και κάποιο κοινωνικοοικονομικό περιεχόμενο.

Όλ' αυτά δεν είναι μία τυχαία επιλογή, ο φανατικός αντικομμουνισμός και η κοινωνική συνθηματολογία της δεξιάς, είναι χαρακτηριστικό μιας κοινωνίας που θρίσκειται εθνικό, πολιτικό και κοινωνικό, στο όποιο για λόγους οι προοδευτικοί είτε δεν μπορούν να δώσουν λύση, είτε δεν αποτελούν μία πραγματικά υπαλλακτική λύση.

Μέσα σ' αυτά τα δεδομένα κύριο αντικείμενο της πολεμικής της δεξιάς δεν μπορούσε να είναι παρά το ΑΚΕΛ, παρόλες τις φιλότιμες προσπάθειες του ν' αποδείξει την νομιμοφροσύνη του και παρόλη την έμμονή του να μην άμφισβητεί ούτε στο ελάχιστο την ύφιστάμενη κοινωνική τάξη πραγμάτων. Όμως τα πράγματα εξελίσσονται ανεξάρτητα από τις υποκειμενικές προθέσεις του ΑΚΕΛ και της ηγεσίας του. Αν η αντιμετώπιση της κατάρστασης, που εξελίσσεται καθημερινά μπροστά μας, παραμένει στην επιφάνεια και δεν προχωρήσει σε βάθος, αν δεν αντιμετωπιστεί με τον σωστό τρόπο οι κίνδυνοι που δημιουργούνται για ολόκληρη την άριστερα και για τον λαό παραμένουν.

Η ξενόδομη οικονομική ολιγαρχία με πολιτικό εκπρόσωπο το κόμμα του Κληρίδη, εκμεταλλεύεται το αδιέξοδο

και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για φασιστική έκτροπη. Η διαμάχη ΑΚΕΛ-Δεξιάς έχει τις ρίζες της στο αδιέξοδο που δημιουργεί η γραμμή της υποχώρησης και του συμβιβασμού που επιβάλλεται από την "Αρχουσα τάξη" ή οποία έχει από την άλλη την δυνατότητα ν' αντιπολιτευτεί και να δημαγωγεί σαν αντιπολίτευση. Δεν είναι καθόλου πλαστή η κατασκευασμένη γιατί μολονότι οι κοινωνικές δομές δεν θίγονται ούτε και στο ελάχιστο από την ύφιστάμενη πορεία, και τα πλαίσια μέσα στα οποία κινείται και εξελίσσεται ο απελευθερωτικός αγώνας είναι αστηρά καθορισμένα, εντούτοις το αδιέξοδο δεν εξυπηρετεί καθόλου την αρχουσα τάξη, θέλει και χρειάζεται την πολιτική έξουσία γιατί γνωρίζει ότι η πολιτική των αμοιβαίων συμβιβασμών ανήκει σ' ένα παρελθόν που είναι αδύνατο να επανέλθει.

Αυτή είναι η ουσία της διαμάχης. Και αυτή η διαμάχη δεν θα παραμείνει για πολύ σε θεωρητικό επίπεδο, ή πολιτική του «Δημ. Συναγερμού» οδηγεί στην σύγκρουση και στην βίαιη αντιπαράθεση. Αν τα πολιτικά μέσα σταθούν αδύναμα να επιβάλουν την πλήρη κυριαρχία της οικονομικής ολιγαρχίας, αν το αδιέξοδο παραμένει, είναι από τώρα σίγου-

ρο ότι κάτω από την κάλυψη μιας δεξιάς πολιτικής ηγεσίας θα εμφανιστεί το συμπλήρωμα της ιστορίας, με κάποιες φασιστικές ομάδες οι οποίες θα την επιβάλουν με την «φωτιά και το τσεκούρι». Και είναι φυσικό πώς οι απογοητευμένες μάζες θ' αρχίσουν να στρέφονται και ν' αναζητούν την λύση των προβλημάτων τους προς την κατεύθυνση ενός δυναμικού σπασίματος του αδιεξόδου και της σταθερότητας που θα τους προσφέρει ή δημαγωγία της δεξιάς και των πατρώνων της ιμπεριαλιστών.

Οι Κύπριοι άριστεροι πρέπει ν' αντιμετωπίσουν ένωμένοι αυτή την επίθεση γιατί δεν αφορά μόνο το ΑΚΕΛ αλλά ολόκληρο το φάσμα της άριστερας. Το κοινό πρόγραμμα που προτείνει η Ε.ΕΔΕΚ για τις εκλογές του Φεβράρη είναι: το κλειδί για να οδηγηθεί ο αγώνας του λαού και των εργαζομένων έξω από το αδιέξοδο, την βραχυκύκλωση και την πόλωση που δημιουργεί η δεξιά.

Την υπαλλακτική λύση μπορούν να την προσφέρουν στον λαό μόνο οι προοδευτικές δυνάμεις κάτω από την καθοδήγηση των οποίων, ή εργατική τάξη, οι πρόσφυγες, ή αγροτιά και τα μεσαία στρώματα θα δώσουν την απάντηση που αξίζει στον ιμπεριαλισμό, τον κατοχικό στρατό, την ξενόδομη κυπριακή οικονομική ολιγαρχία και τον φασιστικό κίνδυνο.

σοσιαλιστική
εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλες
Τιμή φύλλου 50 μίλες.

Οι έπιταγές στο λογαριασμό
4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική "Εκφραση" θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23
Λευκωσία ή για συνδρομές
Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.